

— Майка му стара!.. изохтѣ той, като тръшнж смъртно-носното орждии на земята.

Натрупахж се да гледатъ съ любопитство топа... Имаше още двацетина подобни, назначени и за другитѣ укрѣпления, но тѣ бѣхж още въ града. Тозъ бѣше искаранъ за да опитатъ гърмежътъ, гюллето му и далнобойността му. Притеглихж го още по-на високо мѣсто, отъ дѣто можеше да се бие друмътъ и голитѣ рѣтлини, напълнихж го хубаво съ джепане, заковахж го здраво за земята съ колове и ископахж задъ него широка дупка за прикритие на артилериститѣ...

Възстанницитѣ горѣхж отъ нетърпѣние да чужтъ гласа на първия български тонъ! Дѣтинска радостъ и въсторгъ неопиасуемъ вълнуваше всячкитѣ. Нѣкои плачахж...

— Слушайте, какъ ще зареве балканскій левъ, момчета... Гласътъ му ще растрепери трона на султана и ще обади на цѣлъ свѣтъ, че Стара-Планина е свободна!... казваше началникътъ на зли-долската стража.

— Тоя гръмъ ще разбуди и другитѣ наши братя въ стрѣмската долина и ще имъ науми длъжността: тѣ ще грабнжтъ оружие и ще се опълчжтъ противъ общий душманъ, каза другъ.

— Отъ тука ний заповѣдваме на цѣлата долина... нека само се покажжтъ тиранитѣ: на матруна ще ги направимъ.

— Ни единъ нѣма да оставимъ, майка имъ стара! изрева Иванъ Боримечката, като продължаваше да брише съ шанка зачървенѣлото си мокро лице.

Защото гигантътъ, който изнесе топа, бѣше нашия старъ познайникъ — Боримечката; джепането бѣ изнесла жена му. Тѣ още прѣди мѣсець бѣхж се прѣмѣстили въ Клисура, по работа, и увлѣкли въ революцията.

Палячътъ на фитиля се готвѣше да почне работата си.

— Чакай, Дѣлчо, да се не исплашжтъ женорята и дѣцата, да се обади по-напрѣдъ, каза Нягулъ абаджиятъ.